

เทศน์เช้า วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาเห็นใจ เห็นใจมากนะ เรามาไกลอุตสาห์ขวนขวายกันมา การขวนขวายกันมา เพื่อใคร ก็เพื่อตัวเราเองนะ วันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนา ถ้าเราเป็นชาวพุทธแล้ว เราไม่ได้แสดงออกในเรื่องของพุทธศาสนาเลย มันก็เป็นชาวพุทธที่ทะเบียนบ้านเห็นใหม่ ถ้าเป็นพุทธแล้วพุทธที่ไหน พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ชีวิตของเรามีจิตวิญญาณ มันทำให้เราชื่นมื่น ทำให้เรามีความสุขมีความสุขเบิกบานได้ ทำให้เราเศร้าหงอยเหงาได้

ไอ้เรื่องวัตถุนะ คุณติทางการท่องเที่ยว เวลาเขามาเมืองไทยเขามาควัดวาอาราม มันเป็นเรื่องที่เขิดหน้าชูตาสังคมไทยชาวพุทธ นั้นมันเป็นศาสนวัตถุ ศาสนาวัตถุ เจริญรุ่งเรืองมาก ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเจริญงอกงามในหัวใจของสัตว์โลก ในหัวใจของเราเห็นใหม่ มันเจริญงอกงามในหัวใจของเรา

การแสดงออกการบริจาทานมันเป็นการเสียสละ พุทธเจ้าสอนให้เสียสละ จาก การเสียสละวัตถุนั้นเป็นวัตถุทาน วัตถุทานใครเป็นคนเสียสละมัน ถ้าไม่มีหัวใจมันเสียสละไม่ได้หรอก คุณติ คุณนาข้าวสี คนไม่ไปเก็บเกี่ยวมัน นาข้าวมันก็อยู่ในนาข้าว นั้นวัตถุสิ่งของมันอยู่ในโกดังสินค้าเต็มไปหมดเลย มันไม่เป็นบุญขึ้นมาได้หรอก

ถ้าคนมีหัวใจ เอาหัวใจไปแลกเปลี่ยนมันมาเห็นใหม่ แล้วเราเสียสละขึ้นมา บุญเกิดที่นี่ บุญมันเกิดที่หัวใจของเรา วันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนานะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักร ได้พระอัญญาโกณฑัญญะมาองค์เดียว แล้วแสดงธรรมจนปัญญาจักขีมา แสดงอนัตตลักษณะสูตรได้มา ๕ องค์ วันนี้เป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนา เพราะว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้บวชให้ เอหิภิกขุ บวชให้เอง เหมือนกับพ่อแม่คลอดมาจากครรภ์ของเราเอง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้บวชให้เอง และเป็นพระอรหันต์ทั้งหมด สิ่งที่เป็นอรหันต์มันเป็นอรหันต์ที่ไหน ร่างกาย ๑,๒๕๐ องค์ เอหิภิกขุบวชมาแล้วเวลาสำเร็จแล้ว โอวาทปาฏิโมกข์นั้น นั้นเป็น

โครงร่างของร่างกาย แต่หัวใจสู่หัวใจ ๑,๒๕๐ องค์ รวมทั้งขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วย มันเป็นการวัดผลพุทธศาสนานี้ว่ามันเป็นความจริงขึ้นมาได้

ถ้าเป็นความจริงขึ้นมาได้ ความจริงนั้นเกิดขึ้นมาจากไหนละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์ ร่างกายกับต้นโพธิ์นั่งอยู่ด้วยกันนั้น แต่หัวใจนั้นต่างหาก หัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ต้นโพธิ์เราปลูกเป็นต้นไม้ในพุทธศาสนา เราปลูกแล้วเคารพบูชากัน บูชาต้นโพธิ์ โพธิ์เป็นที่ตรัสรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แล้วร่างกายของเราละ แล้วหัวใจของเราอยู่ในร่างกาย แล้วมันจะมีคุณงามความดีขึ้นมาบ้างไหม เห็นไหมวันสำคัญทางพุทธศาสนานี้มันเดือนรอมะ เดือนเราให้เรามีสติสัมปชัญญะ ถ้าเรามีสติสัมปชัญญะ ถ้าวัตถุสิ่งของมันอยู่ในโกดังสินค้า แก้วแหวนเงินทอง เพชรนิลจินดาอยู่ในตู้เซฟ แล้วหัวใจที่อยู่ในร่างกายของเราละ ถ้าเราไปคิดถึงวัตถุสิ่งของข้างนอก เราก็ไปยึดมันถือมันมัน เราก็ว่าพุทโธ พุทโธจิตใจมันก็ไม่ไปอยู่ที่แก้วแหวนเงินทอง ไม่ไปอยู่ที่เบงก์ มันไปอยู่ที่คำว่า พุทโธ พุทโธ แต่ถ้าเราไม่คิดนึกพุทโธ พุทโธมันเป็นห่วง หวงแก้วแหวนเงินทอง หวงทุกอย่างส่งออกหมดเลย

แล้วพุทโธ พุทโธเนี่ย จากความรู้สึกที่มันจะไปเกาะเกี่ยวสิ่งใด ก็ให้มันมาเกาะเกี่ยวอยู่กับพุทโธ เกาะเกี่ยวอยู่กับพุทธศาสนา เกาะเกี่ยวกับพุทธะ เกาะเกี่ยวกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าพุทโธ พุทโธเนี่ย ต้องนึกเอาใหม่ นึกเอามันเป็นของหยาบๆ เวลาเราจะทำคุณงามความดี เราจะถูกเหยียดหยามกันนะ เวลาเจ็บช้ำน้ำใจไม่บอก ว่าสิ่งนั้นไม่ดีเลย ไม่ปล่อยมันมาเลย แต่บอกว่าพุทโธ พุทโธนี้ไม่มีค่าอะไรเลย พุทโธก็เป็นคำนึกเฉยๆ มันไม่ค่ามีอะไร เลยปล่อยวางสบาย ก็ซึ่ลายน้าใจ

จีมันลายน้าไปมีแต่คนเขาผลักออกมันเหม็นนะ ไม่เอาไว้ติดบ้านใครหรอก นี่ก็เหมือนกันมันปล่อยตัวเองเร่ร่อน ไม่มีสติสัมปชัญญะเลย แล้วสติก็ไม่ต้องทำ ทุกอย่างก็ปล่อยให้มันเป็นไป มันเป็นไปไม่ได้หรอก ลูกหลานเราไม่ต้องเลี้ยงดูมัน ปล่อยให้มันโตขึ้นเอง มันจะเป็นไปได้อย่างไร ลูกหลานใคร ใครก็รักใช้ไหม แล้วหัวใจของเราเองนี่รักไหม ถ้าหัวใจของเราเอง เรารักแล้วเราจะดูแลมันอย่างไร

พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้ว วันนี้วัดผลแล้ว ๑,๒๕๐ องค์เป็นพระอรหันต์หมดเลย แล้วพระอรหันต์นี้มาจากไหนละ พระอรหันต์ก็มาจากมนุษย์เรานี้แหละ มนุษย์

เหมือนเรานี้แหละ ทุกข์เหมือนเรานี้แหละ แต่เพราะมีจิตใจที่คั่นคว่ำ จิตใจที่พยายาม แสวงหา แล้วมันก็สำเร็จเข้ามาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สำเร็จ ขึ้นมากับลูกศิษย์ลูกหาใช้ไหม แล้วเราละไม่มีหรือ เราก็มินะ

เวลาทุกข์นี้ ทุกคนเปรียบเทียบได้ ทุกคนเวลาทุกข์ ทุกคนจะบอกว่าทุกข์ได้ แต่เวลาเป็นสมาธิปัญญาขึ้นมาเราไม่รู้จักเลย แล้วบอกว่าเป็นสมาธิเป็นปัญญา แต่ปัญญาที่เกิดขึ้นมานั้นเป็นโลกีย์ปัญญา มาจากสมองทั้งนั้น นักวิทยาศาสตร์เขาคิดได้ ดีกว่าเรามาก เขาคิดคอมพิวเตอร์ขึ้นมา คิดโปรแกรมต่างๆ ขึ้นมา เขาหาเงินได้จาก กระเป๋าของเราเต็มไปหมดเลย เขาคิดแล้วเขาได้ตั้งค้ำด้วย ไอ้เรายังคิดนะยังเจ็บช้ำน้ำใจ ยิ่งคิดยิ่งหลอกตัวเอง ถอนสมอเลยนะ เรื่อนี่พอถอนสมอแล้วมันเคว้งคว้างอยู่กลาง ทะเล

อันนี้ถอนสมอตัวเองเลย ถอนขึ้นมาจนไม่มีอะไรเป็นที่ยึดมั่นถือมั่นเลย แล้วปัดจัดตั้งอยู่ที่ไหน สันทิฐฐิโกอยู่ที่ไหน เย็นร้อนอ่อนแข็งเราสัมผัสได้หมด จิตใจที่มันสัมผัสสิ่งใดได้ มันต้องสามารถยืนตัวได้สิ คูสิเวลาครูบาอาจารย์เราบอกเห็น ใหม คอไอ้ห้องคัมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่งอยู่ต่อหน้า สาธุ ก็ไม่ต้องถาม มันยืนยัน กับใจผู้ประพฤติปฏิบัติจริง รู้จริงตามความเป็นจริงอันนั้น

เห็นไหม หลวงตาระเวลาหลวงปู่มันจะนิพพาน ไปนั่งอยู่ปลายเท้าเลย หัวใจ ดวงนี้มันไม่ฟังใครเลย แล้วนี่หลวงปู่มันก็นิพพานไปแล้ว ก็ไม่รู้จะถามหาใคร เมื่อสิ่งที่ เราไม่รู้เราต้องถามหาทั้งนั้น แต่ถ้ารู้แล้วเห็นไหม ก็ไม่ต้องไปถามหาใคร เมื่อรู้แล้วก็ สามารถยืนตัวขึ้นมาได้ ถ้ารู้แล้วจะต้องให้ใครมาค้ำประกันอันนี้ พระพุทธศาสนาสอน ที่นี้ สอนให้ทุกคนยืนขึ้นมาได้เอง อดุดาหิ อดุดโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน

เวลาทำบุญกุศลทุกคนต้องเสียสละ เห็นไหมว่าการเสียสละมันก็ต้องมีวัตถุ สิ่งของให้แสดงออก แต่เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาห้ามคลุกคลีกัน เวลาที่มีเพื่อนมีฝูงมี คนที่มาดูแลมาอาศัยมันนอนใจนะ เวลาเราไปออกธุดงค์ในป่านะ ทำไมพระป่าต้องออก ธุดงค์ ทำไมต้องไปแสวงหา แสวงหาอะไร ทำไมไม่ปฏิบัติในเมือง อยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติได้ พอเข้ากุฎก็ปิดกุฎแล้วก็ภาวนาสี

โธ่ กิเลสนะ มารเอชเชอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้าอีกแล้ว เกิด จากความดำริไม่ใช่ความคิด แล้วเราบอกว่าเราจะปฏิบัตินี้มันคือความคิดใหม่ พอเข้าไป

อยู่ในกุฎก็ปิดไว้ แล้วบอกว่าเราจะปฏิบัติอยู่กับคนเดียวนะ มันหัวเราะเยาะเลยนี่มารมันเขกหัวเล่น มารนะเขกหัวผู้ปฏิบัติเล่นๆ มันเขกหัวเหยียบหัวเล่น แต่ถ้าเราออกธุดงค์ไปเห็นไหม มันหลอกใครล่ะ เสือก็มี ช้างก็มี สัตว์ป่าก็มี นั่นความน่ากลัวในที่วิเวก แล้วออกไปบิณฑบาตนี้มันจะได้กินหรือไม่ได้กินล่ะ ออกธุดงค์ไปแล้วใครจะดูแลเรา ใ้หนี่มันไม่ใช่ของเล่นแล้วนะ อันนี้มันเป็นของจริงๆ นะ

พอออกธุดงค์ไปกิเลสมันจะแสดงออกไป เราถึงบอกว่าเวลาออกไปปฏิบัตินี้เหมือนหน่อแรด หน่อแรดไปหน่อเดียวมันไปของมัน มันต้องเผชิญกับความเป็นจริงของมัน มันเผชิญกับเวรกรรมของมัน มันสร้างสิ่งใดมาถ้าสร้างคุณงามความดีมามันจะได้ผู้ที่ดูแลมัน ถ้ามันไม่ได้สร้างใดๆ เลย มันจะออกไปทุกข์ยากของมัน

เสียดสนี่มาจากไหน อำนาจวาสนาบารมีมาจากไหน ถ้าไม่มีการกระทำ มันต้องทำมาทั้งนั้น แม้แต่การเสียดสนทาน เรายังต้องเสียดสนเรายังต้องแสดงออกเลยแล้วการภาวนานี้จะมาหลอกกันอยู่อย่างนั้นใช่ไหม โอ๊ย ปิดประตูแล้วภาวนาอย่างดีเลย โอ้โฮ...ว่าง เลยนะ ว่างสว่างออกมาคุยไม้กันใจ ว่างออกมาเพื่อจะเอาสิ่งนั้นมาพิสูจน์กันแต่ความจริงล่ะ ถ้าความจริงใครจะพิสูจน์ มารเอ๋ยเชอเกิดจากความดำริของเรา ถ้าเราไม่เดินไปถึงเจ้า เจ้าจะเกิดกับเราไม่ได้อีกเลย

ถ้าจิตใจเรา เราควบคุมของเราได้ อดตาหิ อดตโน นาโถ คนเป็นที่พึ่งแห่งตน ถ้ามันเข้าใจได้ สิ่งนี้มันค้ำประกันกับเรามันโตที่นี้ ร่มโพธิ์ร่มไทรนกกามันจะอาศัย สิ่งที่เป็นประโยชน์นั้นนกกากจะอาศัย ไม่ใช่ไม้หลักปักจีเลน ไม้หลักปักจีเลนมันจะล้มอยู่ตลอดเวลา ครูบาอาจารย์เราถึงว่า อยู่ป่าอยู่เขาอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ สิ่งต่างๆ นกกามันจะอาศัย เวลาเราอยู่ในที่ร่มเราร้อน เวลานกกามันจะอาศัย มันต้องมีอาหารของมันด้วย ยิ่งมันมีอาหารด้วย มีที่อยู่ร่มเย็นด้วย จิตใจของเราถ้ามันได้ปฏิบัติ เวลามันหาที่พึ่งนะจิตใจนี้ มันไม่พึ่งใครเลย เพราะอะไร เพราะมันมีเหตุผลเปรียบเทียบ เราเองมันอ่อนแอเกินไป

เราอ่อนแอเกินไป เราไม่มีอะไรมาพิสูจน์เลย ใครพูดอะไรก็เชื่อๆ แล้ว สิ่งที่พิสูจน์มาเป็นความจริงไหม ว่าง ว่าง อะไรมันว่าง ว่างๆ อยู่นี้ อวกาศมันก็ว่างอยู่นี้ อวกาศไม่มีอะไรเลย ไปดูบนอวกาศสิมันมีอะไรบ้าง มันเป็นความว่างของมัน แล้วมันมี

ประโยชน์อะไร ว่างใครเป็นคนว่าง ใครรู้ว่าว่าง ใครเป็นเจ้าของความว่าง แล้วความว่าง
มันเป็นประโยชน์อะไร ว่างคู่กับไม่ว่าง ที่ไหนมีความว่างเดี๋ยวมันจะไม่ว่าง

ที่ไหนมีความทุกข์เดี๋ยวมันจะมีความสุข ที่ไหนมีความสุขเดี๋ยวมันจะทุกข์ ที่ไหนมัน
ว่างเดี๋ยวมันก็จะไม่ว่าง มันก็ว่างแต่ตอนเผชิญหน้า แต่กลับไปอยู่คนเดียวมันไม่ว่างนะ
มันคอตก เวลาเจอหน้ากันก็บอกว่า ว่าง ว่าง แต่ไปอยู่คนเดียวมันจะไม่ว่าง เพราะอยู่
คนเดียวกิเลสมันจะออก อยู่คนเดียวให้ระวังความคิดนะ ความคิดของเราเนี่ย แต่ถ้าเรา
ชำระสะสางสิ่งในหัวใจเราสะอาดบริสุทธิ์แล้วเนี่ย อยู่ที่ไหนก็มีความสุข ความสุขของเรา
เห็นไหม ความสุขใดๆ เท่ากับจิตสงบไม่มี เป็นความสุขที่มันไม่ต้องไปแสวงหา ไม่
ต้องสิ่งใดๆ เลย เพียงแต่ว่ามันเป็นเครื่องแสดงออก ครูบาอาจารย์เป็นคนชี้หน้าให้เราหาที่
พึ่งอาศัย พุทธศาสนาเห็นไหม ศาสนวัตถุณะ สิ่งต่างๆ ที่เจริญในศาสนานั้นคือวัตถุ

ศาสนธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า แล้วศาสนาในหัวใจของเราละ ศาสนาที่
เป็นความจริงขึ้นมาละ ที่มันเจริญออกมาขึ้นมา เวลาทำบุญกุศลนี้เรามาด้วยกัน แต่
เวลาปฏิบัติเราจะแยกกันปฏิบัติ เพราะไม่ให้คลุกคลี ยิ่งคลุกคลีกิเลสตรงนั้นนะมันมาเขก
หัวเล่น มันเขกหัวใจเล่น หัวใจเราเนี่ยมันเขกเล่นๆ มันเขียบเล่นๆ แต่ถ้ามันเป็นความ
จริงนะ เราจะเหยียบย่ำมัน เนี่ยที่ว่ากันว่า หินทับหญ้า หินทับหญ้า ขยะได้พรม ให้มัน
มีหินมีขยะเถอะน่า

หญ้าเดี๋ยวนี้เนาะ ฟางข้าวนี้เขามัดขายนะ เขาเอาไปทำสินค้าได้มหาศาลเลย ให้มัน
มีเถอะ ไร่สมณะ สมณะ ไร่สมาธิเนาะให้มันเถอะมีขึ้นมาเถอะ มีขึ้นมาแล้ว ฟางข้าวมัน
มีประโยชน์ได้นะ สิ่งต่างๆ เป็นประโยชน์ทั้งหมด แล้วมันจะเจริญออกมาขึ้นมา ให้มัน
เป็นความจริงขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมาคนจะเป็นคนจริงๆ การปฏิบัติจะเป็นการ
ปฏิบัติจริงๆ ศาสนาจะเป็นศาสนาจริงๆ แล้วมีมรรคมีผลจริงๆ ไม่ต้องให้ใครมาค้า
ประกันหรอก ค้าประกัน ก็เราก็อไม่แน่ใจเขาก็ไม่แน่ใจ ค้าประกันทำไม แต่ถ้าเราเป็น
จริงขึ้นมา ใครจะมาค้าประกันเรา

ความสุขความทุกข์ใครมาค้าประกันให้เราได้ เรามีความสุข เราอยากจะบอกว่า
เรามีความสุขขนาดไหน เราอยากจะบอกคนอื่นทั้งนั้นนะ ความสุขความทุกข์มันเป็น
ของเราความจริงนะ อันนี้ศาสนามีคุณค่ามาก คุณค่าแต่เราต้องทำจริงทำจริงของเรา ความ
เพียรชอบ ในมรรค ๘ นะ ความวิริยะอุตสาหะเป็นมรรคองค์หนึ่งนะ ในมรรค ๘ มีความ

เพียร ความวิริยะ ความอดสาหัส โยมมาที่นี้กัน โยมอดสาหัสใหม่ ตื่นกันดีเท่าไร กว่า
จะชวนขวยกันมาเนีย อดสาหัสทั้งนั้น อดสาหัสอย่างนี้มันยังทำกันได้เห็นใหม่

แต่นั่งเฉยๆ นี่มันอดสาหัสตรงไหน แต่ก็อดส่ำห้บังคับมันไป บังคับไม่ให้มันเส
สายไป บังคับให้มันอยู่ไป ให้อยู่กับเราไป เพื่อประโยชน์กับเรานะ วันนี้วันสำคัญทาง
พุทธศาสนา เวลาเราอยู่ป่าอยู่เขาวันพระวันโกนก็ถือเนสัชชิกอยู่แล้ว โดยปกติเราไม่
นอนกัน ไม่นอนเพื่อจะค้นหาตัวเอง แล้วในวันสำคัญเนี่ยเราได้ตั้งว่าเราเป็นคนดี ดีจริง
หรือเปล่า เราเป็นชาวพุทธหรือเปล่า วันปกติเราใช้ชีวิตธรรมดา วันนี้เราจะใช้ชีวิต
อย่างไร เราจะตื่นใหม่ เราจะหาใจเราใหม่ จะทำประโยชน์เพื่อเราไหม เอวัง